

KADINA YAZ DEDİLER / AFORİZMALAR

Yeşim Kaya

Editör

Oğuzhan Korkmaz

Kapak Tasarımı

Yusuf Anar

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-7237-66-6

1. Baskı: Ocak 2023

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altuntepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

VADİ GRAFİK TASARIM VE REKLAM LTD.ŞTİ.

Yenimahalle / ANKARA

Sertifika no: 47479

1979 yılında Berlin’de doğdu. Yedi yaşında ilkokula başlaması için babaannesi ile birlikte Türkiye’ye gönderildi. İlkokul yıllarını, Berlin’de yaşayan ailesinden ayrı geçirdi. “Yolmuş benim kaderim.” dediği satırların miladıydı bu. Uçak, hostes, havalimanı, yol, memleket, özlem, gurbet ve “*Sıla!*” Memleket özlemi diye kızına bile adını verdiği bu kavramlar hayatını hiç terk etmedi. Ailesi, özlediğinde aradı. O özleyip arayamadığında yazdı. Ortaokul ve liseyi Türkiye’ye kesin dönüş yapan ailesinin yanında Aydın’da, Turizm ve Otelcilik Yüksekokulunu ise Denizli Pamukkale Üniversitesinde okudu. Turizm sektöründe işe başlayan Yeşim; ait hissetmediği hiçbir iş yerinde kalmayarak kendi işini zorlaştırsa da mutlu ve huzurlu hissedeceği yeri bulacağını biliyordu, öyle de oldu. 2005 yılından beri özel bir hava yolu şirketinde kabin memuru olarak çalışan Yeşim; işini, sevenleri kavuşturmak olarak tanımlıyor ve gökyüzü manzaralı ofisinin tadını çıkarıyor. Aynı zamanda şarkı sözü yazarlığı yapan Yeşim; yazmayı, hayata kelimelerin gözünden bakmak olarak tanımlıyor. 2015 yılı itibarıyla yaşadıkları, ona kendi şifasının ve iç yolculuğunun kapılarını açıyor. Onlarca kitap, seans, seminer ve eğitim ile yolculuğu taçlanan ve her geçen an artan bir heyecanla yoluna devam eden Yeşim, sana soruyor: Bu keyifli yolculukta bana eşlik etmek ister misin?

Tebessüm; hayat mükemmel olduğunda değil,
tüm sunduklarına rağmen belirlediğinde anlamlıdır.
Gözlerim parlıyor, kalbim tebessüm ediyorsa yeniden,
gerçek olmuşsa hayal bile edemediğim,
tutuyorsan şu an ellerinde,
şükrüm her şeyden önce *Yaradan* 'ımadır.
Kızım *Sıla*, hâlâ ayaktaysam hayattaysam bil ki kokundan.
Sevgili *babaannem*, mutlu bir çocuksam anılarımda
üşüyen ellerimi, ayaklarımı ısıttığın gibi
kalbimi de sıcacık tuttuğundan.
Sevgili *annem ve babam*,
Varlığımız, sevginiz, güveniniz ve duyduğunuz gurur var ya!
Sevgili kardeşlerim *Yasin ve Pelin* ve biricik yeğenim *Yekta* 'm,
güzelliğiniz umudum;
elime yeniden aldığımız kalemim, yolum.
Sevgili kız kardeşim *Hatice* ve eşi *Asım*,
teyzeden, anneden öte.
Bugün ben olmamda, kızıyla biz olmamızda payın
dört satırdan çok daha fazlası, affet çok çektin nazımı.
O uzaklardan geri dönüşün var ya! En büyük mutluluğum.
Sevgili *büyük ailem*;
Siz, “Biz çok büyük bir aileyiz!” diye haykıran kızıma,
en eşsiz mirasım.
Ben yeniden gülümsedikçe gözleri dolan *dosklarım*,
ben o gözlerin de yüreklerin de farkındayım. İyi ki varsınız!
Hep olun!

Ve elbette, gönül şifama olan yolculuğumda
bilgisi ve sevgisiyle bana eşlik eden güzel insanlar,
her biriniz benim için çok değerlisiniz.
Sizi kaleme almanın daha kolay bir yolu yok,
tanışma sıramız ile başlamaktan başka.

Sevgili;

Deniz Egece, Bülent Gardiyanoglu, Semiha Özpak,

Nuray Şeker,

İzzet İskender Timur Türsen, Yıldız Bulhaz, Gülümser Demir,

Gülşah Demir, Saliha Dökmeci,

Fatma Dartar, Mukadder Havi Akay,

Kiara Winrider,

Çağla Nejat, İlknur Sezer Gökdemir, Recep Özer

Ve ışıklar içinde uyuduğundan emin olduğum, Esin Çağlayan...

Yüreğimden geçen her bir sözü

özenle inceleyip hisseden,

en mükemmel hâliyle sizlerle buluşmasını sağlayan,

bana bu yolculukta tüm içtenliğiyle destek veren,

Yazardan Direkt Yayınevine teşekkür ederim.

Ve sevgili Ayla Acet, gözlerimi kapadım hayal ettim,

ve sen o hayali çizdin.

İyi ki!

Hani bazen nerede olduğuna baktığında,
olduğun o yeri hayal bile etmemiş olduğunu fark edersin.
Anlamaya çalışırsın o anın gerçekliğini,
şu an tam da öyle bir an benim için.
Ben hep yazdım kendimi bildim bileli.
Defter kitap sayfalarına,
elime geçen yırtık pırtık kâğıt parçalarına,
kullanmaya kıyamadığım güzellikte rengârenk peçetelere.
Bir resmin üzerine, bir fotoğrafın altına.
Öyle ki odamın duvarlarına bile.
Sesin çıkmadığı yerde,
belki kelimeler dile gelir sesim olur diye.
Oldu çok zaman elbet,
olmadığında olamadığında ise konuştum.
Çok konuştun, dediler; sustum.
Tıpkı çocukluğumdaki gibi,
belki kelimeler dile gelir, sesim olur diye.
Oldu, kelimeler sesi oldu susan yüreğimin.
Sonra bir baktım,
susan başka yürekler ses oldu sessizliğime.
Yazılarımı paylaştığım sayfamda benden ötesini gördüm.
Yaralarım başka yüreklerde aynı yara,
hayallerim başka yüreklerde aynı hayalmiş meğer.
Ben kendimi yazdıkça kendini okuyanlar,
yalnız çıktığım yolumdaki en güzel kalabalığım oldular.
Buluşmak lazımdı öyleyse
kelimelerin dile gelip ses olduğu yerde.
Merhabalar *YEŞİM* ben,
hoş geldin yüreğime, hoş geldin yüreğine.

“Sus” dediler. “Yazma” demediler ki!
Oysa söz uçar yazı kalırdı.
Bak! Duymaya katlanamadıkları basılmış bir kitap şimdi.
*
Susturabildikleriniz sizin, yazdıklarım benim olsun.

Kadına “Yaz” dediler!
“Aklından, kalbinden, ruhundan geçenleri yaz.”
“Peki” dedi kadın, “Bunu siz istediniz.”

Gün bile doğmadan, yüreğine değen duygular var ya!
Yazmaya kaleminin varamadığı,
sen o yazamadıklarını yaşadın be kadın.

Uçuşan kelimeleri vardı kadının kendini bildi bileli.
Kendinden sakladıkları da vardı, kendine sakladıkları da.
Vazgeçti saklamaktan.

Konuştun da kim anladı?
Sustuklarımı bile duyanlar oldu sonra,
duymayanlar umurumda olmadı.

*

Susmak geldi içimden, susup gitmek, gidip dönmek.
Çocukluğumdan beri konuşan yüreğim kalem tutmuş ilk defa,
okumayı yazmayı henüz sökmüşken gitmek.

Yazamadım, ne yazacağımı bilemedim.

Bilsem de yazamadım, yazmak istemedim.
Ben kendime yazdım önce söyleyemediklerimi,
söyleyip de anlatamadıklarımı,
anlayanların da işine geldiği gibi anladıklarını.

Beni yazdım biraz, biraz seni.

Kim üstüne alınır ilgilenmedim,
üstüme alındıklarımı da yazdım.

Kırdıklarımı, kırıldıklarımı da.

Susmak geldi içimden, susup gitmek, gidip dönmek.
Ama döndüm, belli ki susmak en büyük haksızlık yüreğime.

Kadın; ne güzel bir renktir.
Değdiği bir ömür nasıl güzelleşir her tonuyla.
Ne olur üzerini karalamayın artık!

Kadının yarasını sarmak mı? Yarasını kanatmak mı?
Yoksa yenilerini açmak mıydı amaç? Anlamadım ki!

Çocuk sordu:
“Zor oldu mu yazmak?”
Cevap verdi kadın:
“Yazarken kolaydı da yaşarken zordu.”
Yüreğine dokunan her söz, yaşanarak yazıldığından.

Gülümseyerek yatağına uzandı kadın.
Uyu, dedi omzundaki meleği,
kuru bir yastıkta uyumayı fazlasıyla hak ettin.

Herkesi, istisnasız herkesi, kendi gibi sandığından,
yaşadıkları imtihandı kadının.
Ya kazanacaktı ya kaybedecekti,
yaşadıklarından ağır olamazdı ki bedeli.

Ve seslendi dolunay kadına,
sen yürüyerek gitmezsen hak ettiğin mutluluğa
ben de kuşlardan yardım isterim.

Kendi fotoğrafını çekmiş kadın,
akmış rimeli o kadar umurunda değilmiş ki!
Ağladığını fark etmişler.
Şükrederken ağladığını da bilsinler o vakit!

Sonra dedi ki hayata kadın,
sen çirkinleştikçe ben daha da güzelleşiyorum.

Belli ki sıkıntı yüklediği anlamdaydı kadının,
kendini bildi bileli her şeye.
Vazgeçtiği andan itibaren abartıklarından huzurluydu.
Vazgeçebilmekti belki huzur, öğreniyordu.

Kökleriyle yeryüzüne, dallarıyla gökyüzüne tutunan bir kadın,
yalnız kaldığında düşer mi sandınız?

İyiliğe olan inancını kaybetmekten korkuyordu kadın,
yanılmayı diliyordu tüm kalbiyle.

Gözlerinde boğulduğunuz kadının,
hayatınızdan kaybolmasına izin vermeyin!

Vuslat, yürek ile kalemin buluşmasıdır.
Yürek, kaleme mürekkep olur. Kalem yüreğe yazı.
Yazdıkça doğan anlar, yazdıkça yine yeni yeniden yaşayan...

“Sermayen var mı?” diye sordular.
Yazan bir kadının,
yüreğinden, kaleminden öte sermayesi olur mu ki!

Aşkınızın gerçekliği kadar gerçektir ayrılık acınız.
“Çivi çiviği söker.” cümlesinin
şıklardan biri olduğu bir hayatta,
“Zaman en iyi ilaçtır.” şikkını
seçenlere borçludur *aşk* masumiyetini.
Çünkü kirletilemez *aşk*, yaşadığını *aşk* sananlar yüzünden.

Uyandı kadın.
Yeni bir sabahtan öte, gördüğü güneşin sarısı değildi bu kez,
gözlerinin yeşiliydi yeniden.

Sevmekti zor olan, kolay olan gitmekti.
Kadın zoru başarmış, gitmeyi de bilirdi. Gitti...

Hayat şarkısını karanlıkta söylüyordu kadın,
herkes duyuyor kimse görmüyordu.
Ta ki adam ona aslında parladığını hatırlatana kadar.

Bazı kadınlar sizi,
bazı kadınlar kırdığımız
ve onarmayı beceremediğiniz onurunu seçer.

Vicdanı kar gibi olan kadın öyle gururla sarılır ki yalnızlığına,
yalnızlığını kıskanırsın.

Can kırıklarına rağmen toz kondurmadan seven kadınlar vardır.
Böyle bir kadın tarafından sevildiyse çok şanslısınız,
böyle bir kadını kaybetmeyi başardıysanız,
kadın çok şanslıymış.

Kar taneleri düştü tenine kadının üşümedi.
Yüreęi buz kesmiş bir kadının üşür mü ki bedeni?

Acının bile hakkını veren kadının yüreğine konacak **aşk**,
kadının yüreğinin hakkını vermek için.

Kadın, yüreęinin gecesini görebildięin kadar,
gündüz olur ömrüne.

Sırtını kendi yüreğine yaslamış bir kadının
yere gelmez tebessümleri.

Nefesi kesile kesile seven bir kadının,
nefesi kesile kesile gidişine mi şaştınız incittiğinizde?

Gökyüzünü yalnız seyreden bir kadın,
seven değil sevmeyi seven bir adama denk gelmiştir.
Ve kadın “yâr” diye onu değil, yıldızları seçmiştir.

Ne renge bürünürseniz bürünün,
değişmez tebessümünüzün rengi.
Ve gözleriniz; baktığında kendini görenlerin
eninde sonunda gittiği,
baktığında sizi görenin, sonsuza dek sığınacağı evidir.

Giden bir kadın bir kere öldürür sizi yüreğinde,
yazan bir kadın kalemi eline her aldığı anda.